

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sê sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca junija. — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — Jan. Jurančič: Mera in razmere. — Franc Čuček: Kako naj čebelarim? — Fr. Tertinek: Po orodju se sodi mojster, po mojstru pa delo. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Novi udje čebelarkega društva za l. 1899. — Listnica uredništva. — Na znanje dotičnim. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca junija.

„Ljubi maj, — krasni maj!“ — vskliknil sem veselo v začetku zadnjega sestavka! Danes pa vzdihnem žalostno: „Mokri maj, — mrzli maj, — grdi maj!“ — Tudi mesec maj bodemo čebelarji obsodili, kajti i on je bil čebeloreji neugoden. Že v začetku maja pobelil je sneg dól in plan; tu pri nas sicer le tri prste na debelo, a vendar preveč; v drugih krajih pa čevelj visoko in še višje. Le malo dni bilo je lepih in brez dežja, a še takrat je brila burja ali druga sapa, da je ovirala čebele pri nabiranju ter sušila sladki nektar cvetečih rož. — Danes 28. maja brije zopet burja ter dežuje, da je kaj! — Čebele so zelo zaostale, pa kako bi ne, saj je danes bolj mrzlo, kot v februvarju ali marcu. V tukajšnji okolici ni bilo še rojev, in jih v tem mesecu gotovo ne bo. Pa saj je bolje, da jih ni! Kaj nam koristi roj v takem vremenu? Namesto da bi nabiral in delal, moramo ga krmiti. —

Vsled slabega vremena bode toraj v juniju glavni čas rojenja. Zato velja za junij to, kar sem navedel za maj; le nekoliko naj še dodam.

Ako si že o poludanskem vročem času stresel čebele iz saka v panj, ne postavi istega nikdar na solnce, ampak le v hlad, — v senco, kajti

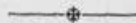
solnce bi čebele ogrelo, ter ušle bi iz panja. Najbolje je, da postaviš panj na določeno mesto v čebelnjak, ko so se čebele umirile. Ako jih pustiš predolgo zunaj čebelnjaka, začnejo izletavati, zapomnijo si kraj ter obletavajo naslednje dneve vedno še isti kraj, kjer je stal panj.

Naslednje dneve pazi na roje, da ne pobegnejo. Nekateri roj noče obstati v panju ter pobegne drugi ali tretji dan, včasih tudi kasneje. Kaj je pravi vzrok temu, se ne da določiti. Gotovo jim ni po godu novi dom; morda so oglednice boljšega in pripravnejšega določile. Čul sem stare čebelarje, kateri so trdili, da v panju, v katerega notrinji molí žebelj iz deske, ne ostane roj. A ta je bosa! — Imel sem že take panje, a roji so ostali v njih; nasprotno pa sta mi iz panja v katerega notrinji ni molel nobeden žebelj iz desk, ušla dva roja zaporedoma. Pripetilo se mi je tudi, da sem ubegli roj ujel, in stresel v ravno isti panj, v katerem je bil poprej, a je potem ostal v njem. — Muhe imajo „muhe“, sem si mislil; pa saj jih imamo tudi ljudje! Dva, tri dni po rojenju izleti mlada matica po plemenu (na prašenje). Dostikrat se pripeti, da se na tem izletu zgubi, bodisi, da jo požre kak ptič, bodisi, da zaide v drug panj, kjer jo čebele brez usmiljenja umore. Čebele to kmalo opazijo ter žalostne, s tožnim glasom iščejo matico. Razkropijo se po vsem panju ter begajo sem in tja, znotraj in zunaj panja. V takem slučaju vzemi hitro rezervno matico in daj jo osirotenem roju, ker drugače se ta popolnoma razkrooi in razide po drugih panjih. Kakor roji z mladimi maticami, tako zgube tudi izrojenci lahko svoje matice, kajti i ti imajo mlade matice, katere se pri oplemenjenju lahko zgube. Zato je treba tudi na te paziti, da se jim opomore, ako zgube matico. Ako čebele izrojenca zgube matico, se sicer ne razkrope in ne razidejo po drugih panjih, ker imajo še staro zalego v panju, izvolijo si pa delavko za kraljico, katera leže — kakor znano — samo trotova jajčeca. Tak panj se pa zaradi tega kmalo — „izteče“. Tudi druge roje poglej natanko, ako delajo pravilno, in če imajo rodovito matico i. t. d. Ako ne delajo pravilno, vtisni satovje v okvir; ako nimajo rodovitne matice, odstrani isto ter daj jim dobro, mlado in rodovitno. Ako so se zaredili črvi v satovju ali med zalego, otresi in odstrani iste. Ako vsled slabega vremena ne morejo nanesti dovolj medu, krmi čebele!

Želim, da bi nastalo trajno lepo in ugodno vreme, da bi vsaj juni popravil to, kar sta zamudila april in maj!

Čebelarški pozdrav!

Hinko Likar.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar

IV.

Roj prvec je v panju. Tu začno čebele takoj delati satovje, v katerega matica že v prvi noči leže jajčeca. Pretečeno leto sem pustil roj-prvec precej časa v saku. Ko sem ga proti večeru stresel v panj, opazil sem, da je začel že v saku delati satovje. Čebele so naredile že polovico prvih celic. Iz tega

vidimo, da čebele ne mirujejo in takoj, ko se po rojenju umirijo, začno delati. — Pustimo sedaj roja-prveca, naj dela čvrsto, naj se krepí in širi, pa pogledjmo materni panj! Tu se čez kakih osem dni uležijo prve mlade matice. Samo o tem času je več matic v panju. Ljubosumne, jezne druga na drugo oglašajo se vsaka v svojem kotu z tū, tū, tū. Tem pa odgovarjajo druge matice, katere so sicer že godne, a niso še izlezele iz svojih celic z glasom: kva, kva. Ker se slednje oglašajo še v celicah, zato je slišati njih glasove bolj zamolklo, kakor bi se glasile prav tam spredaj panja. Nekateri čebelarji menijo, da kvaka matica-trotovka. To je pa povsem napačno. Trotovka je matica-delavka, katero si čebele izvolijo ako zgube pravo matico in ta nikdar ne poje. Trotovko imenujemo tudi pravo matico, ako leže le trotova jajčeca, to pa zato, ker ali ni bila oplojena, ali je spolno nerazvita, ali pa tako stara, da ni več za rabo, tedaj nerodovita. Mlado matico so sicer še neoplojene, a so vse enake, ni nobenega račločka med njimi. Pojejo one, katere so že izlezele, kvakajo pa one, katere so še v svojih celicah. „Matice pojo — pravi čebelar — dobil bom družca.“ Vesel posluša čebelar to petje, katero se zlasti zvečer kaj lepo in prijetno čuje. In res 9. 10. 11. dan po prvem roju izleti drugi roj ali družec (drujec) z več mladimi neoplojenimi maticami. Med prvcem in družcem je toraj ta razložek, da izleti s prvcem samo ena, stara in že oplojena matica, z družcem izleti pa več — tudi nad 10 — mladih neoplojenih matic. Tudi družca vjemi, in ko se je v saku dobro umiril, stresí ga v določeni panj. Ker zahteva zakon narave, da gospodari v panju le ena matica, izvolijo si čebele še isti dan ali prvo noč najlepšo in najmočnejšo za novo gospodarico ali kraljico, druge pa umore ter jih izmečejo iz panja. Zjutraj jih vidiš ležati mrtve na travi ali na tleh pred panjem. Čebele matice ne pikajo, ampak nabere se jih toliko okolu nje, da jo zaduše. — Omenil sem, da izleti družec 9. 10. ali 11. dan po prvem roju; to pa le takrat, ako ni prveca oviralo slabo vreme ali kaj družega, da je o pravem času izletel. Ako je prvec izletel iz kakega uzroka kasneje, izvale se matice kmalo po njegovem izletu, morda že 3., 4., peti dan, zato pa izleti potem družec toliko preje. To je uzrok, da izleti družec pred devetim ali desetim dnevom. — Pripeti se pa tudi, da prvec pred pravim časom izleti; dostikrat ga izvabi roj sosednega panja. V takem slučaju dobimo pa družca kasneje, ker se matice kasneje izvale.

Ker je matica stavila matičino zalego polagoma, zato se tudi vse matice ne izležejo naenkrat. Ko je družec komaj odletel izlezejo iz svojih celic druge matice. Čuje se i nadalje petje in kvakanje, kar naznanja, da bodo čebele še rojile. Čez dva, tri dni izleti tretji roj, ali tretjec. Ta je slabiji od družega, a je drugače popolnoma enak družcu, ker ima tudi več mladih, neoplojenih matic. Pri tem se zgodi ravno tako, kakor pri družcu. Čebele si obdrže eno matico, druge pa pomore. Ker so tretjeci navadno zelo slabi, je najbolje, da se združijo kakor sem omenil v zadnji številki med opravili za mesec maj. Nekateri panji rojijo še v četrtič, tudi petič, a takim rojem vzemimo matice, da zletijo čebele nazaj v materni panj, ker drugače zgubi slednji vse delavke, in popolnoma oslabi. Nekaj slabjših rojev naj si pa

vsak čebelar vendar obdrži in to zaradi matic, da pomaga močnejšim rojem, ako zgube matico, kar se rado pripeti. Sploh pa naj čebelar pazi in skrbi, da si vzgoji močnih ljudstev, ker močno ljudstvo nabere in nanese več, kakor trije ali več slabih.

Vrnimo se zopet k prvecu! Ta dela hitro ter se množi hitro. Čez dobrih 30 dni stavi že matičino zalego in čez 40—45 dni po prvem rojenju roji. To je rojev roj ali unuk! Včasih da prvec še unuka-družca in tudi tretjeca. Teh rojev se pa ni treba preveč veseliti, zlasti še, ako ni dobre jesenske paše. Lahko se zgodi, da nima čebelar potem na prveca, ne unukov. Ti roji so kasni; in če ni dobre jesenske paše, ne naberejo zadosti za prezimovanje. Unuk-prvec sicer pridno dela in še precej nanese, a to le v dobrih letih.

Materni panj pa še pred rojenjem zgubi lahko svojo matico. Dostikrat jo čebele lahko umore, ker ne more izrojiti zaradi slabega vremena. Ako ni še zastavljena matičina zalega, vzgojijo čebele iz čebelnih jajčec matice, katere potem izrojijo. V takih slučajih so prvi roji z neoplojenimi maticami, toraj taki, kakor navadni družci. Ker že pred prvim rojem matice pojo, zato se tak roj imenuje roj-prvec-pevec.

Mera in razmere.

Skoraj se čebelarju ne ljubi pisariti pri tako slabem vremenu, kakoršno imamo že čez teden do danes (30. maj); vendar ako sem včeraj potratil nad pol dneva s pisanjem zavoljo nekega malopridneža, zakaj bi še danes toliko ne žrtvoval za naše ljubke.

Kakih 30 let je že navada, pa tudi potreba, da si vsako čebelarstvo društvo izvoli in odloči nek gotov panjev sistem in gotovo mero, po koji so panji, oziroma satniki natančno narejeni. To imenuje potem svoj društveni panj, svojo društveno mero. Ni potreba, da bi se pri tej izbiri moral izumiti vselej kak nov panj; navadno izvoli društvo za svoj panj takega, ki je za krajevne razmere najpripravnejši ter ima že večletno preskušnjo, da je v resnici dober in sposoben za dotični kraj, sploh za vremenske in krajevne razmere tega kraja, kakor tudi pripraven za navade ali metode, po kojih se v dotičnem kraju čebelari ter se doseže najboljši uspeh. Že tudi posamezni čebelar, koji se odloči za panje s premakljivim izdelkom, mora se takoj v začetku odločiti za neko gotovo sorto panjev, s katerimi hoče čebelariti. Pa ta ne more drugače, nego kar vidi pri svojem najbližjem prijatelju, oziroma veččaku čebelarju, to si izbere. To je tudi v največ slučajih prav; zlasti, ako zadene na zvedenega, skušenega in poštenega človeka, kateri mu rad pové in razodene, ali je ta in ta reč za ta kraj dobra in sposobna ali ne.

Slabeje godi se takim, katerim se v daljnih krajih, v tujih deželah nankrat kaj dopade, kar si hitro naročijo, na vso silo hvalijo, priporočajo in razširjajo, nevedoč, ali se bo ta reč v tem kraju obnesla ali ne. Novih, še nam neznanih panjev ne moremo nikdar priporočati, ako hočemo biti pošteni. Poznam čebelarja, ki mi je s tako gotovostjo nek panj priporočal

in hvalil, kakor bi ga že 20 let rabil, sam pa še muhe ni imel v njem. Kako je bil ta neki o dobroti in veljavi tega panja tako prepričan? — Dokler kakoršnekoli reči praktično dobro ne poznamo ter je sami temeljito ne preskusimo, ne moremo je priporočati.

Da se pa kak sistem čebelnih panjev do dobra praktično spozna, tako-rekoč preskušnjo prebije, ni zadosti eno ali dve leti, temveč najmanj 5—8 let. Ni zadosti, da v kak nov poseben panj spravim eno pomlad roja, o koncu prihodnje zime pa, ako še vidim žive čebele v njem, rečem hitro, da je za naše razmere izvrsten. Panjev sistem mora prestati dobre in slabe letine, ojstre, kakor mileje, mokrotne in tudi suhe zime. Naposled si pa še njega gospodar, t. j. čebelar mora dotlej nabrati že precejšnje znanosti in skušnje, da zamore izreči o dotičnem panju pravično sodbo.

Pisec teh vrstic ima v tem obziru že dovolj prijetne in neprijetne skušnje; ako kdo dvomi, naj govorijo, koji ga po kraju, domu in osebi poznajo, saj jih ni majhno število med temi, ki bodo to čitali. Marsikatera sorta panjev, ki mu je služila začetkom dobro, morala je čez kakih 5 let odstopiti mesto novim, ker ni več mogla zadoščati zahtevam. Čez nekaj let se je zopet druga sorta panjev istotako izkazala kot nerabljiva.

Zraven dobrih lastnosti in rabnosti panjev so pa tudi čebelarske posebnosti in razne navade v izvrševanju čebelarskih opravil, katere (posebnosti) ta ali oni panj v vrednosti zvišajo ali znižajo. Tako n. pr. so nekateri čebelarji silno vneti za take panje, ki se odpirajo od zgoraj. Pravijo, da se v takih mnogo lažje in hitreje vršijo razna opravila, nego pri onih, ki se odpirajo zadej. To je gola domišljija; kakor se človek navadi, tako lažje dela. Izjema je le pri nizkih ležečih panjih.

Tudi naše čebelarsko društvo bode prišlo prej ali slej do tega, da se odloči za neko gotovo mero in nek gotov panjev sistem; bilo bi to prav dobro in potrebno, kar so že nekateri čebelarji povdarjali. Ravno s tem bi se društvu vt temeljila edinost, združena moč; bila bi tedaj edinost v panjih (vsaj v glavnih potezah), edinost v čebelarjenju, edinost v vsem delovanju.

Ali bode pri tem društvo tudi pravo zadelo, je drugo vprašanje. Nekdo v našem listu tako gorko priporoča „Gerstungove panje; prvič zaradi enake mere, drugič pa, ker se dá v tem panju **dovršeno** čebelariti, a tudi **najpripravneje in najlažje** vsako delo opravljati.“ — Ne razumem, zakaj bi se dalo v tem panju pripravneje in lažje vsako delo opravljati, kakor v panju kake druge mere, kateri je tako dobro ali še boljše narejen. Kako se da v Gerstungovem panju dovršeno čebelariti, pokazala bode prihodnost. Želim srečo vsem, ki so tako zaljubljeni v Gerstungov panj, predno ga iz lastne skušnje poznajo; vendar priporočam, da si jih le toliko delajo, oziroma naročujejo, kar jih treba za dobro poskušnjo, da ne bode škoda prezdatna, ako se reč za naše razmere ne obnese. Kar pred vsem vzbuja nezaupnost pri Gerstungovem panju, je prevelika mera. Bati se je, da ta panj za prevažanje čebel na pašo ne bo sposoben, ker se bo gotovo med potom satovje potrgalo; trdim iz lastnega prepričanja, da se še tako veliki sati, polni medu na mirnem stališču gotovo potrgajo.

Kdor tega ne verjame, naj praša mene in one, ki so take nezgode pri meni dovolj videli, in še pri satih, ki so imeli le 26 cm × 25 cm. Ako tedaj taki veliki sati že na mirnem stališču svoje teže ne preneso, kako jo bodo pa pri prevažanju?

Zagovorniki tega panja mislijo in trdijo, da so v tako širokih panjih močna ljudstva že zagotovljena. — Dobro! — Morebiti v najboljših letinah. — Takih imamo pa v novejšem veku sila malo. Vsakemu nekoliko starejemu čebelarju je predobro znano, da so dobre letine prav redke, da komaj na vsako desetletje eno dobro leto pride, in še to ni gotovo. Ali ne bode po tem več stalo, skozi slabe letine močna ljudstva pri svoji moči vzdržati, kakor bodo pa v dobrih letih prinesla? Pri odločitvi panja, kakor za posameznika, tako za društvo, treba je tedaj najbolj srednje letine vpoštevati, nikdar pa tudi slabih prezirati. Kakor pri vsem, tako bode tudi pri tem: „Srednja pot, zlata pot!“ — Ako imamo panj srednje širokosti, se že v zimi čebele bolj vkup stisnejo ter jim ni treba mnogo praznega prostora ogrevati; spomladi prej celi izdelek obsedejo ter zlasti v takih časih, kakor jih imamo letos, boljše uspevajo in so prej za rojenje pripravljeni, kakor v širokem panju. Da je pa nekoliko zgodnejši roj, ki ima 10.000 čebel, več vreden, kakor 14 dni pozneji z 20.000 čebelami, mi ne bode nikdo ugovarjal, kajti prvi bode že večino danega mu prostora izdelal, ko še drugi komaj začne. Po tem naj še paša preneha, se bode videlo, kako hitro bo pozneji čeravno prej dvakrat tako močan, vendar slabiji od prvega. Kaj mi pomaga velik panj? Panj ne producira ne čebel in ne medu; ako vremenske ali krajevne razmere, ali sploh letine niso ugodne, je še manjši panj prevelik. Od časa, ko je prišel človeški um do sredstva, s kojim se med dobi iz celega, nepoškodovanega satovja, ni več potrebno imeti tako izredno velikih panjev; kajti v dobrih letinah se že lahko pravočasno odvzame, da čebelam ne manjka prostora; v slabjih letinah nam pa tedaj vendar panji nad polovico prazni ne ostajajo.

Druga napaka Gerstungovega panja je to, da ima premakljivo medišče. Razdeljivi panji so sploh slabiji za prevažanje, kakor nerazdeljivi. „Če je enkrat ves izdelek razdeljiv, vsak sat premakljiv, čemu je še potem panj razdeljiv?“ Tako bode vprašal vsak skušen, izveden čebelar. V čebelnjaku treba mu mnogo več prostora, kakor bi bilo treba, ker se od zgoraj odpira in se mu medišče naklada! To je tudi važen faktor, za občno slovensko čebelorejo glede kapitala za novopostavljene čebelnjake; kajti kar je nepotrebno, je potrata!

Tretji zadržek pri Gerstungovem panju je pa še ta ogromna množina vsakovrstne ropotije in pripravov (pritikline), kar panj mnogo podraži; marsikateri najboljši mojster v čebeloreji ne rabi za vsa opravila toliko orodja (razen trčalnice) kakor je predpisano samo k enemu Gestungovemu panju. S tem panjem prišlo bi marsikaj nepotrebnega na Slovensko; omenim le „Luftballon“. Kaj treba slovenskim čebelam Luftballona? da se bodo morda „nobel“ vozile na pašo? — Ni na svetu boljše in pripravneje priprave za krmljenje čebel, kakor je — sat. Ako imam panje s premakljivim sa-

tovjem, nalijem v sat medu ali raztopljenega sladkorja ter ga obesim v panj. Ali je kateri način krmljenja priprostejši, boljši in cenejši, kakor ta? Kdor pa ravno hoče krmiti od zgoraj, kakor z balonon, je k temu dobra vsaka sklenica s širjim vratom, vsak večji kozarec, celo manjši pisker iz kuhinje, ako je snažen, v kojem se je v jutro zajutrek kahal, opoldne pa že lahko čebele obedvajo iz njega. K temu nalije se ta ali ta tukaj imenovana posoda s klajo, se pokrije s platnom, koje se okoli roba trdno obveže ter se posoda povezne na odprto veho in krmljenje je izvršeno. Zakaj neki tedaj balon???

Za večino slovenskih krajev bil bi najpripravnejši panj, ki ima notranjega prostora okoli 7000 cm^3 (kub. cm.);*) notranja širokost bi bila 25 cm dovolj. Tak bil bi „avstrijski panj“, kojega sem že popisal, pa spis še ni izšel. Skušaj je ta panj dovolj, ker ima gotovo že 25letnico; že pri nas na Štajerskem ga imamo 15 let, kar je gotovo za skušnjo dovolj. Da se dobro obnese, je dokaz, ker je že jako razširjen. V naši najbližnji okolici, v okrožju kakih dveh ur, je najmanj 1000 teh panjev. Ko bi jaz hotel trditi, da je ta panj najboljši, kakor trdijo nekateri o Gerstungovem, lahko bi se mi smejali; kajti najboljšega panja še sploh nimamo.

Toliko za danes. Ko bo prišel čas, da se bo začelo govoriti pri nas o društvenem panju, priporočam čč. udom in merodajnim krogom, te-le vrstice, kolikor moč v poštevek jemati. Ne mislim se s tem častihlepno razprostrirati; kajti, kar pišem, je na podlagi resnice in lastne skušnje. Še manj pa mislim koga žaliti, saj se osebno nikomur ne bližam; kdor bi pa resnici zameril, ta ni pravi čebelar. Resnica nam bodi ljubša, nego čast ali hvala, ali — dobiček. Prosto dam na voljo vsakemu, komur se kaj ne dopade, da se v našem listu po lastnem mnenju izrazi; tudi jaz ne mislim resnici zameriti. Ravno po tem, da se v časniku razodenejo različne misli, koje se v glavnih točkah ne strinjajo, pride pravo na dan. Predmet mora pa ostati vselej le stvaren, ne pa se spreminjati v osebnosti. Z združenimi močmi!

Jan. Jurančič.

(Odgovor urednika na ta članek pride v prihodnji številki. — Ured.)

Kako naj čebelarim?

Ko sem lansko leto v „Kmetovalcu“ čital, da namerava slavna c. kr. kmetijska družba kranjska ustanoviti čebelorejsko društvo, vskliknil sem: „Živila kmetijska družba kranjska!“ Hotel sem tudi jaz postati čebelar in to takoj črez noč. Čebelarstva sem se hotel naučiti iz „Slovenskega čebelarja“. Ta list je sicer prinesel več zanimivih člankov, pa bili so vsi več ali manje pisani le za že zvedene čebelarje, ker namesto, da bi zamogel čitati, zakaj so v panju male in velike čebele in spoznati njih lastnosti, moral sem že prvo leto prebavljati zgodovino umetnih satov in pa srbsko čebelorejo. To pa ni za novega čebelarja. Vedeti hočem, kako naj jaz čebelarim, in ne, kako čebelarijo Srbi, kako naj umetne sate delam in jih sebi v prid obrnem, ne pa, kdo jih je znašel.

*) Očitna pomota. — Op. uredn.

Kot novopečeni čebelar, sem celo leto hodil gledat, kako čebele lete iz panja, katerega sem spomladi od soseda za 70 kr. avstrijske veljave kupil. Letale pa so vedno slabše, skoro so v jeseni celo jenjale. Tolažil sem se s tem, da že itak nimajo kam nositi. Treba bode toraj v kratkem času dosti medu odvzeti in ga drago prodati, ker moja mošnja je že itak dolgo časa jetiko imela. Ko sem slišal, da drugi med jemljejo, hočem ga tudi jaz. Zberem toraj ves svoj zajčji pogum. Da bi me isti ne zapustil, popijem precejšnji glažek slivovke, nataknem stare očetove rokavice in da bi se me čebele bolj bale in ne pikale, me je moja stara zamotala v stare cape, da sem bil pravcato strašilo. Nabašem pipo boljšega tobaka, češ, saj si bom zdaj, ko bom drago prodal med, lahko družega kupil. Prižgem, zdaj pa na delo! Kadil sem že zdaleč proti panju, kakor kaka lukomativa, da bi mi ne mogla kaka čebela blizo. Pred panjem zberem še enkrat vso svojo korajžo in odprem panj, pa — o groza, kaka katastrofa! Spredaj v panju je še nekaj čvrčalo, menda še par čebel, videl pa družega nisem, kakor pajčevino, kup črvov in najgrših metuljev. Moja družina bi rada lizala med, jaz pa bi se, vkljub mojemu velikemu junaštvu, najraje jokal. Proč je bilo z mojo čebelorejo! Zarotil sem se, nikdar več čebelariti. Hudoval sem se na „Slovenskega čebelarja“ na sam sebe, najbolj pa na gospode dopisnike „Čebelarja“, zakaj niso naredili iz mene boljšega čebelarja.

Čas pa zaceli rane. Tudi jaz sem že vsem odpustil, prebolel sem strašni udarec moje lanske čebeloreje in sem sklenil letos zopet čebelariti. Vas gospod urednik in vse g. dopisnike pa prosim, da me že v začetku leta začnete temeljito poučevati, kake lastnosti imajo male in velike čebele, kako se razvijajo, kako jim pomagati, jih obvarovati, gojiti in rediti? Ko bom pa že tudi jaz zveden čebelar, hočem Vam pridno dopisovati o svojih skušnjah. Tudi zgodovino hočem potem bolj z veseljem brati in se za tujo čebelorejo bolj zanimati. Do takrat pa z Bogom!

Franc Čuček, posestnik in čebelar.

Dostavek uredništva: Znano nam je, gospod Čuček, da niste Vi ta nesrečni in reči smemo naivni čebelar, katerega v zgornjem članku tako naravno in humoristično opisujete. Vemo, da ste skušen in umen čebelar, vsaj se s tem lepim poslom pečate že 25 let ter premorete do 100 ali celo več panjev. Hoteli ste nas le opozoriti, kaj naj prinaša „Čebelar“, da bo zadostoval svojej nalogi v vsakem oziru. Nikakor ne trdimo, da bi si mogel začetnik na njegovi poulagi že zdaj, v dobrem letu, kar izhaja list, pridobiti vsega potrebnega, kar mora vedeti napreden čebelar, to bi bilo tudi preveč zahtevano, ker je nemogoče. Takoj začetkom se je tudi omenilo, da se v prvem času ne bomo mogli ozirati na take začetnike, ki nimajo prav nikaškega pojma o čebelarstvu, kajti vsakdo si pridobi iz še tako majhne čebelarske knjižice, katerih imamo vendar že nekaj, potrebnih osnovnih resnic in še le na to podlago smo si namenili postaviti „Čebelarja“, kateri bo prinašal vsakemu svoje. V njegovih predalih najde najnaprednejši, a tudi priprost čebelar kaj zanimivega in tudi Vaš zgoraj omenjeni „Ključek“ bi našel kak nauk, če bi bolj pazljivo pregledal vsebino. Opetovano smo opo-

zarjali čebelarje na močne panje, a Vaš svojeglavec gre ter kupi panj za 70 kr. avstrijske veljave. Za zdaj mu bodi prizanešeno; ne bomo ga djali v stiskalnico, kar sicer zasluži, a svetujemo mu, naj se v prihodnje ne huduje ni na „Čebelarja“ ni na njegove dopisnike, ampak samo na sebe. Napravil nam bo veliko veselje, če se bo res poboljšal, kot nam v zadnjem odstavku obljubuje. Do zdaj ima v „Čebelarju“ že mnogo člankov in raznoterosti, ki so kot nalašč za njega spisani; le dobro naj jih premisli in se po njih ravna, potem naj nam pa poroča, kak uspeh bo imel letos pri svojem čebelarstvu.

In Vas, gospod Čuček, prosimo, pošljite tudi Vi kak članek, o katerem menite, da bo ugajal gori omenjenemu čebelarju začetniku, Vašemu znancu in prijatelju. Ker zdaj pazno prebera „Čebelarja“, bo izvestno tudi Vaš članek z zanimanjem bral, kar mu bode v največjo korist. — Kadar se snideta, pozdravite ga v našem imenu, ter ga pokrepite z dobrimi sveti na poti poboljšanja. I Vam čebelarski pozdrav!

Po orodju se sodi mojster, po mojstru pa delo.

Dragi čebelarji! Vendar smo pričakali rožnik. Akoravno nam je zima nekoliko z repom primahnila, vendar se smemo nadejati, da postane leto našim muham ugodno. Prve spomladanske rožice so večinoma pri hladnem in deževnem vremenu odvetele; tako tudi češnja, borovnica in češminje. Kmalu začne akacija in za njo lipa in kostanj evesti. Če nam ljubi Bog in sveti Peter naklonita lepih solnčnih dni, tedaj smemo z veseljem upati, da se bodo posode z žlahtnim medom polnile. Panji so se krasno razvili, čvrstega ljudstva je dovolj. Seveda smem to le o zavednejših čebelarjih reči, kajti košarji tožijo, da jim je mnogo košev miš, molj, ali pa lakota ob življenje spravila.

Kakor sem rekel, napredni čebelar z veseljem pričakuje prihodnosti, ko bode dobil prvo letošnjo strd in če je z vsem potrebnim orodjem pripravljen, vesela bo žetev. Upam, da mi častiti čebelarji ne bodo zamerili, če rečem, čebelar brez pravega in dobrega orodja je prav žalostna stvar na svetu. On je kriv slabih cen, ker le kvari blago in s tem zapužnost občinstva. On navadno odsvetuje drugim postati čebelar, ker misli s tem ceno svojemu pridelku zvišati, ter tako zaprečuje razcvit vsega čebelarstva. Navadno pa je tak človek še trdoglaven za vsak pouk; če vidi soseda naprednega čebelarja srečnejšega, obrekuje ga.

Če nahajamo že drugo pripravo v približno pravem redu, izmetalnice pa vendar le malo kje najdemo prave. To važno in za naprednega čebelarja neobhodno potrebno orodje se nahaja v taki različnosti, da zoperstuje vsemu

popisovanju. Lesene okajene, umazane posode, kovinaste, rjave izmetalnice se porabljuje tako, da človeka srce boli, če vidi sladki božji dar mazati po takih pomijakih. Taki posestniki tožijo na slabo ceno medu. Jaz vsakega zagotovim, da če bi kupec njegovo orodje videl, sploh kupil ne bi nič. Sam sem tudi imel tak nestvor, ker nisem našel prave izmetalnice, ki bi bila v vsem prava. Posrečilo se mi je pri nekem oddaljenem prijatelju - čebelarju videti tak stroj, ki se mi je na prvi hip dopadel. Bila je izmetalnica iz tvrdke Franc Simmich v Jauernigg-u v Šleziji, ki je, kar se tiče lepe zunanje oblike in dobrega dela, po moji misli, nedosegljiva. Evo, taka mora biti tudi moja in čez 14 dni stala je v mojem stanovanju, izpolnovaje vse upe, ki sem jih v njo stavil.

Posoda te izmetalnice je iz močnega železnega pleha, zunaj modro, znotraj belo emajlirana in pritrjena na močen kovan obroč s tremi, močnimi nogami. Koš, v katerega se devlje satovje, je iz cinastih žic tako narejen, da je pokvarjenje satovja izključeno. Dobiva se ta izmetalnica pod imenom „Emailhonigschleuder“ in sicer v treh merah: a) za satnike 21 cm visoke in 27 cm široke, b) za satnike 32 cm visoke in 29 cm široke, ter c) za satnike 42 cm visoke in 29 cm dolge. Cene so za a) 14 gld. 20 kr., za b) 16 gld. 20 kr. in za c) 19 gld. 20 kr. to je s stojalom in pokrovom vred. Cena, ki se na prvi pogled visoka zdi, naj ne straši nikogar, napraviti si to izmetalnico. Kaj eden ne premore, zamorejo trije, štirje čebelarji skupaj. Proč s staro ropotijo, proč z umazanimi lesenimi in rjavimi železnimi kotli, ki strd le pokvarijo in ceno stiskajo. Jaz lani nisem mnogo strdi pridelal, a to kaj sem imel, prodal sem vse po lepi ceni samo za zdravilstvo.

Zgorej imenovana tvrdka, katero po lastni skušnji vsakemu čebelarju gorko priporočam, pošlje cenik vseh čebelarskih orodij brezplačno, naročila pa solidno in točno izvršuje. Cene so za kupca boljše, kot pri drugih takih prodajalcih.

Fr. Tertinek, načelnik žel. post.

Dopisi.

Iz Grahovega. Za čebelorejo se je dosedaj bore malo storilo. Zadnji čas se je jelo obračati na bolje. Danes moram poročati nekaj posnemanja in hvalevrednega. Slavni cestni odbor cerkniški je na prošnjo tukajšnjih čebelarjev pustil zasaditi ob cesti proti Vel. Lašičam 30 akacij. S tem dobi cesta lep drevored, čebelna paša pa se bode stem precej zboljšala. Naj bode na tem mestu izrečena — slavnemu cestnemu odboru cerkniškemu, zlasti njega vrlemu načelniku gospodu Alojziju Pogačniku iz Cerknice, kateri se je prošnji čebelarjev dobrohotno odzval — najsrčnejša zahvala. Naj bi ostal naklonjen i nadalje tej lepi panogi kmetijstva ter i nadalje deloval za povzdigo iste.

H. L.

Raznoterosti.

Najprva roja, kar nam je bilo naznanjenih, je imel gospod Jan. Stele, čebelar v Zalogu in sicer oba dne 14. aprila. Čestitamo!

Esparzeta je neka vrsta detelje, ki ne le izmed vseh deteljnih vrst najbolj medi, ampak je tudi živinska krma prve vrste, posebno za molžne krave. Zelo ji ugaja debela, vapnena zemlja; rase močno in precej visoko ter izkorišča zlasti spodnje plasti njive, pušča pa v zemlji veliko dušika, kar je v največjo korist drugemu sadežu, ki pride na tako deteljišče. Po esparzeti je njiva čista, ker bujna rast te detelje ugonobi ves plevel. Računa se povprečno na *ha* (hektar) 4—7000 *kg* suhega pridelka. Tako piše belgijski „Čebelorejec“ (L' Apiculteur) ter priporoča dvovrstnato esparzeto. — Na čebelarskem potovanju je opazil urednik tega lista, da sejejo v Belgiji in v Nemčiji skoraj izključno samo to vrsto detelje in samo tej se imajo ondotni čebelarji zahvaliti za toliko množino medu, ki ga pričebelarijo. Človeku se kar neverjetno zdi, če poroča n. pr. neki E. Preuss, da je v petih letih, vsako leto povprečno odvezel 33 panjem 1370 funtov, lansko leto pa 35 panjem 1470 funtov medu, nek drug čebelar pa iz Gerstungovega panja, kateremu je dal pred esparzetinim cvetjem prvi roj nazaj, 112 funtov. To so številke, kakoršnih mi v najboljšem ajdovem cvetju ne dosežemo. Potemtakem imajo izmetalnice ob tistem času dovolj opravila, kajti po raznih česopisih se najde lahko na stotine oznanil za iztrčan esparzetni med. In ko sem se lansko leto oglasil pri nekem starem čebelarju blizu Štetina, s katerim sva bila skupno v čebelarskem tečaju, sem videl, da so bile čebele takrat že skoraj čisto na suhem, in vendar mi je stari mož zatrjeval, da bodo panji v treh tednih, kadar poneha esparzetina paša, „od konca do kraja“ zaliti, seveda, če bo vreme ugodno. — Bog vedi, kako bi se pri nas ta detelja obnesla? Prav mogoče je, da dobro, kajti ponekod imamo tudi debelo zemljo, vapneno tudi, prav kot je zgoraj povedano, da ji ugaja; manjka nam samo še semena. Zatoraj bomo naprosili našega vrlega gospoda predsednika, da se bo obrnil do ravnatelja c. kr. kmetijske družbe, blagorodnega gospoda G. Pirca, ki ve za vse vire najboljših semen in ki nam bo gotovo blagovoljno preskrbel potom slavne c. kr. kmetijske družbe takega semena na cenen način in morebiti tudi v „Kmetovalcu“ podal kratko navodilo, kdaj, kam in kako sejati esparzeto.

Razstoj satov. Debelina novega sata s čebelnimi celicami meri pri normalni globokosti celic 23—24 *mm*, staro satovje pa meri tudi 25 *mm*. Če merimo razdaljo med dvema srednjima stenama v navadnem panju z nepremakljivim delom se prepričamo, da znaša taista 34—35 *mm*, samo kadar pri posebno dobri paši začno čebele satovje potegovati, se ta razdalja poveča, ker podolže tudi celice, da drže več medu. Normalne celice za delavke so 11½ *mm* globoke, toraj se računa za obe strani, ali sploh za debelino satovja 23 *mm*, oziroma 24—25 *mm*, če pridenemo jeden ali dva milimetra za „starostno doklado“. Ulica med dvema satoma meri tedaj pri mladem satovju 11½ *mm*, pri starejšem 10 *mm*. Večji razstoj bi bil potrata prostora in gorkote, ker bi moralo biti veliko več čebel, da bi mogle zalego zadostno greti; manjši razstoj pa bi bil za razvoj čebel še v večjo kvar; uzrok si lahko vsak sam raztolmači. Zato so deščice za satnike ali okvirčke 25 *mm* široke, kljukice ali žeblički pa tvorijo med satniki razdaljo 10 *mm*. Teh

35 mm se je treba vedno strogo držati. Ko smo pri neki priliki več zbranih čebelarjev na to opozorili, pripomnil je nek čebelar, da žebličkov ali pa kljukic sploh treba ni, ker čebelar, ki je že skušen, lahko razpostavi okvirčke kar „per en glih“. Toda čebele ne delajo ničesa „per en glih, temveč vse natančno po meri, katero jim je določila narava. In na te mere se mora ozirati tudi čebelar, ako hoče čebele pri njih delu podpirati, sicer naj le ostane lepo pri nepremakljivem satovju in čebele mu bodo hvaležne za to milost, da bo pustil njih vališče v miru ter ga ne danes stiskal, a jutri stezal, kot harmoniko.

Dobri svèti. Ne začni z veliko množino panjev čebelariti, temveč polagoma pomnožuj njih število! Ne odpiraj vedno panjev, zlasti ne v hladnem vremenu! Ne poskušaj iznajti sam kak novi panj! Ne misli, da vse znaš, sicer boš napravil, kadar se boš najmanj nadejal, največjo napako! Ne poskušaj vseh čebelarskih novosti! Ne kupuj medu od tujih ljudi, od katerih ne veš, če so pošteni, pa ga takim tudi ne prodajaj! V svojem medu ne trpi najmanjše nesnage! Pri napravi čebel in čebelarskih priprav ne glej le na nizko ceno, ker so najcenejše reči navadno najdražje! — Tako svetuje nek Amerikanec; da pa so Amerikanci praktični ljudje, ne bo menda nihče ugovarjal.

Izlet mladih čebel. Pri ugodnem vremenu izlete mlade čebelice po preteku 12—14 dni, odkar so izlele iz svojih tesnih zibelk. Med tem časom opravljajo domača dela, zlasti imajo obilno posla s pripravljanjem hrane za mlado, še nepokrito zalego; imajo pa še mnogo družega opravila, katera občuduje priprost čebelar, kot tudi najbistroumnejši raziskovalec njih naravi. Ko pride mlada čebela prvič iz panja, si dobro ogleda najbližjo in tudi daljno okolico. Najprvo obletava žrelo v majhnih krogih, z glavo vedno proti panju obrnjena, potem dela vedno večje in večje kroge in naposled začne nabirati, kar je potreba za vzdrževanje take velikanske družine in te pohištva. Po leti nabirajo potem k večjem kakih šest tednov, dokler ne opešajo in revice ne obnemorejo pod zadnjim bremenom. Veliko jih ugonobe tudi njih sovražniki, katerih je nebroj, a najhujši je človek, ki jih žveplja, da jim pobere med.

Če le pomaga? Lakota v pozni jeseni, to je sitna stvar. Tu v sosedstvu je imel nekdo lačen slamnat koš (košnico). Kaj si zmisli? Veho na vrhu razširi, odseka sladkornemu stožcu špico in jo vtakne v veho, nad njo pa povezne lonc. Polk prebije srečno zimo. Neki drugi „kljukec“, ki je imel lesene panjove, si v slični sili pomaga s tem, da iz sladkornega valja izžaga „sladek pokrov“, ki ga položi na satje. V Ameriki to verujejo! F. P.

Obvarovanje satovja pred črvi. Najboljši način satovje pred vešami obvarovati je, taisto obesiti na podstrešni prepah, vendar ne tako na gosto, da bi se posamezni sati dotikali. Prazno satovje spraviti v zaboj in potem nekoliko zažvepljati, tudi velja, samo žvepljanje se mora večkrat ponoviti. Nekateri trde, da se satovje prav dobro ohrani, če se zloži v kak čeber ali kad, se nekoliko obteži in potem zalije z vodo, katera se mora včasih premeniti.

Najbolje so prezimile one čebele, pri katerih so odpadki pri spomladnem čiščenju prav majhni in skoraj popolnoma suhi, ki nimajo nikakih prebavljivih snovi več v sebi. Taki odpadki se pa prav težko opazijo, ker se jih čebele od čebelnjaka proč iznebe, in se tudi ne poznajo kot rujave pike na čebelnjaku in bližnjih predmetih, kot se poznajo čisti odpadki kolikor toliko prehlajenih čebel. Tako trdijo znameniti Weygandt, Alfonzus in drugi veliki čebelarji raziskovalci, Dzierzon pa jim je ugovarjal, češ, da on tega še ni opazil, kar čebelarji. Verjetno pa je vendar le.

Čas izleta. V aprilu izlete čebele med 9. in 10. uro, v maju med 7. in 9. uro, v juliju pa že ob šestih in tudi celo ob petih na pašo. Če ni posebne paše, nosijo navadno do 11. ure, potem ostanejo večinoma doma, le prav majhen del je še zunaj; ob prav dobri paši pa jih nabira tudi še popoldne kakih 10 odstotkov. — Tako pripoveduje baron Rotschütz v svoji knjigi, kar se večinoma dejansko ujema. Sploh se pa čebele ne ravnaajo po urah, temveč lete kadar je paša in gorko.

40 do 50 dni pred najboljšo pašo je treba kake 10 dni v malih porcijah krmiti. Zalega se bo s tem pomnožila in v pravem času bodo čebele godne, da bodo v večjem številu mogle izkoristiti glavno pašo.

Afriške čebele morajo biti strašno hude. Slavni naravoslovec Schweinfurth pripoveduje v svojih poročilih o potovanju po Afriki ta-le kritičen, a resničen dogodek: „Ko pridemo do neke vasi Šilukov, nam je pričel veter nasproti pihati, kar nam je vožnjo tako močno oviralo, da smo morali barko z najetimi Šiluki naprej vleči. Po visoki travi na obrežju reke je bilo naseljenih veliko čebel. Vrv, ki se je vlekla po travi, je razdražila neko tako naselbino in kar cel roj je napadel nage zamorce, ki so takoj v vodo poskakali ter potapljuje se hitro plavali na barko. Toda tudi tu so jih čebele preganjale. Vsled tega je postalo na barki tekanje, vpitje, preklinjevanje in zmešnjava, kot bi postali vsi ljudje nori. Med tem sem, nevedoč kaj se zunaj godi, v svoji kajuti vravnaval nabrane rastline in cvetice. Tekanje in vrišč sem smatral za navadno razposajenost brodniskega moštva in sem nekaj časa nadaljeval svoje delo, ker pa hrup le ne poneha, pogledam iz kajute. V tistem hipu sem imel tudi jaz polno želov v obrazu in v laseh. Nekaj časa se otepavam z ruto, naposled pa sem moral tudi v vodo, kamor so že vsi drugi poskakali. Hotel sem plavati na breg, a domačini so mi branili, dobro vedoč, da je beg zamanj. Hladna kopelj mi je vendar toliko pomagala, da sem ostal pri zavesti ter sem se počasi trebil žel. Imel sem tudi dva psa; enega so mi ljudje rešili s tem, da so ga povili v rjuhe, drugi, lep afrikanec iz Kartuma, pa mi je poginil. Čepeli smo cele tri ure v vodi, kajti čebele so nas neprestano obletavale in še marsikak pik so nam skozi rjuhe zadjale, dokler se nekemu pogumnemu Šiluku ne posreči na obrežju zažgati suho travo in bičevje, kar je pomagalo. To bi se sicer lahko že prej zgodilo, a bili smo vsi brez ũma.“

„Za nami se je peljalo 16 bark, katere so bile ravno na tistem mestu napadene. Posebno velika zmešnjava je bila na neki barki, na kateri je bilo

kakih 80 vojakov. Dva sta vsled pikov umrla, drugi pa smo več ali manj trpeli vročico, ter smo imeli med lasmi polno gnojnih ules. Tudi ostali pes je bil tako izdelan, da je še le čez dolgo zopet okreval. Večkrat sem potem rekel, da bi dobro oborožen rajši imel opraviti z desetimi bivoli in še dvema levoma, kot še kdaj s kakim besnim afrikanskim rojem.“

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 8. Kako je to, da se roji nečejo usedati na tik čebeljnaka pripravljene jim smerekice? (D. M. v Sp. Š.)

Odgovor: Najbrže so smerekice preblizu čebeljnaka. Navadno se usedajo roji nekoliko proč od njihovega prvotnega doma, zato naj bodo smerekice v raznih razdaljah, n. pr. po 8, 10 in več metrov od čebeljnaka postavljene, a ne v jedni vrsti, ampak razstreseno. Jama naj se naredi z železnim drogom in sicer nekoliko širjo, nego je debelina smerekice, da se more le-ta polagoma izdreti, če se je usedel roj previsoko; raz smerekico se otrese potem roj v panj, smrekica pa se zopet postavi v luknjo. Ako je drugo drevje v bližini, se čebele ne zmenijo dosti za nastavljena drevesca, ampak se usedejo včasih v najnerodnejšo goščavo, ali v vrh najvišje sosedove hruške. Kdo more v takem slučaju zameriti čebelarju, če se mu spremeni veselje, s katerim je gledal svoje ljubljence pred nekaj minutami, v nevoljo, posebno, če so ga pozdravile z mnogimi piki, ko je po najvišji lestvici, katero je z velikim trudom postavil, ves poten prilezel do njih. Smerekice imajo toraj le tam pratično veljavo, ako se v bližini ne nahaja večjega drevja. Dobro je, da se smerekice tudi zgoste s tem, da se priviha nekaj vej in se jih pri deblu preveže.

Poseben magnet, ki roje nase vleče, pa se naredi iz smerekovega lubja. Izžaga se okrogla, kaka 2 cm debela deščica, v premeru 12 do 20 cm. V sredo takega koleščeka se zabije dolg, tanek žebelj prav do glave, konec pa se zavije v kljuko. Okoli tega pokrovca se nabije sveže smerekovo lubje, ki se na nasprotnem koncu ravno prireže. Tako nastane votel valjar, podoben na enem koncu pokriti škornjevi štebalici. Prav dobro je tudi na notrajno stran pokrovca pritrčiti košček starega sata. Ta priprosta priprava se obesi na postavljene smerekice ali na bližnje drevje in kadar zleze roj v nastavljeno „štebalico“, se sname ta in roj se strese v panj. Malokateri roj zgreši to umetno votlino. Na Češkem so ti lovilniki splošno v rabi in čebelarji jih hvalijo kot dobre in praktične.

Novi udje čebelarskega društva za l. 1899.

V mesecu maju so pristopili sledeči častiti udje: Anton Jelenec, posestnik, Podbrezje. — Blaž Plohl, Kukava, pošta Juršinci. — Jožef Rozman v Artičah, pošta Brežice. — Vincencij de Toni, trgovec v Begunjah nad Cerknico. — Francišek Peternel iz Črnega Vrha, pošta Polhov Gradec. — Karol Skodič, posestnik, Brezule, pošta Rače (Kranichsfeld). — Ivan Bulovec, trgovec in čebelar v Radovljici. — Anton Dežman, posestnik in čebelar v

Lescah. — Štefan Šiškovič, šolski voditelj, Hrplje, Kozina. — Alojzij Vehar, Mali log 15, Travnik, Kranjsko. — Francišek Rajčević, župnik v Grahovem, pošta Cerknica. — Peter Repič, nadučitelj na Uncu, pošta Rakek. — Jožef Turk, nadučitelj v Dolenjem Logatcu. — Ivan Krst. Trpin, beneficijant v Šmartnem pri Litiji. — Okrajna učiteljska knjigarna v Litiji. — Jakob Matjan, kapelan v Cerkljah. — Jakob Zgaga, pošta Podbrdo ob Bači, Primorsko. — Ivan Šuligoj, učitelj v Dolenjem Zemunu, pošta Ilirska Bistrica, Notranjsko. — Matija Žagar, mitničar v Jablani, pošta Mirna Peč, Dolenjsko. — Francišek Renner, mlinar na Prevaljah na Koroškem, (2 iztisa). — Janez Čebašek, župnik v Črnem Vrhu, Polhov Gradec. — Francišek Walland, posestnik in trgovec, Lesce, Gorenjsko. — Jurij Dolžan, župnik, Vodice, Istra. — Ivan Leban, čevljarski mojster na Kneži, pošta Podmelec, Primorsko. — Francišek Friškovec, kovaški mojster v Grajski vasi, pošta Gomilsko pri Celju. — Janko Vodopivec, nadučitelj, Kamnje, pošta Črniče, Goriško. — Ivan Radelj, posestnik in mlinar v Gornjih Ponikvah pri Trebnjem, Dolenjsko. — Pavel Renko, posestnik v Rekadolu, pošta Prem, Notranjsko. — Dragotin Dremelj, nadučitelj v Cirknici. — Jožef Podlogar, posestnik, Rob-Srnjak, pošta Velike Lašče. — Anton Plahutnik, Godič, pošta Kamnik. — Jožef Pertot, Bazovica pri Trstu. — Francišek Valentinčič, čebelar, pri Gorici, Primorsko. — Peter Padežnik v Lušpergu, pošta Zgornje Žreše pri Konjicah, (Štajarsko). — Valentin Bizjak, cerkvenik v Otaležu, pošta Idrija. — Janez Pavšič, organist v Otaležu, pošta Idrija. — Anton Dolenc, čebelar, Ilirska Bistrica. — Janez Pajtler, župnik pri sv. Rupertu v Slovenskih Goricah, pošta Sv. Lenart v Slovenskih Goricah, (Štajarsko). — Martin Srebot, Nevirke, pošta Spodnja Košana, (Notranjsko). — Jakob Zupan, Brezje, Čemšenik. — J. Šelih, župnik, Sv. Kunigunda, pošta Žreče pri Konjicah. — Francišek Repše Jagnjenca, pošta Radeče pri Zidanem mostu. — Jožef Mešiček, posestnik v Lončarjev dolu pri Sevnici. — Janez Sušnik, Nomen št. 26., pošta Bohinjska Bistrica. — Martin Sušnik, Nomen, št. 24., pošta Bohinjska Bistrica. — Ivan Burja, posestnik, Bohinjska Bela, Bled. — Jožef Čeh, nadučitelj pri sv. Jerneji, pošta Sv. Duh v Ločah, (Štajarsko). — Jurij Frangeš, posestnik v Brezovici, pošta Gornja Polskara (Ober Pulsgau) (Štajarsko). — Janez Kocuvan, posestnik v Galočaku, pošta Sv. Jurij ob Ščavnici (Štajarsko). — Anton Šturm, župnik v Borlah, pošta Goriče v Ziljski Dolini (Koroško).

Listnica uredništva.

Gospod K. O. v S. (Štajarsko): Semena solnčnic (*Helianthus multiflorus*) ob prejemu Vaše c. dopisnice nismo več imeli, ker smo ga oddali mnogim čebelarjem na daleč okoli. Prihodnjo spomlad se oglasite malo preje in radi Vam bomo postregli. — Gosp. A. L. v T.: Povoščeno platno se dene zato na okvirčke, da ne napravijo čebele zveznega voska med pokrovom in okvirčki; sicer tudi platno prismole nekoliko k okvirčkom, pa se vendar lahko odtrga. — Ker ne bodete djali vseh okvirčkov h krati v panj, stresete lahko roj od zgoraj notri; lahko pa tudi zadej. — Gosp. J. G. v R. pri Slgr. (Štajarsko): Z zaupanjem in brez skrbi si naročite Gerstungov panj, ker je od veliko slovečih čebelarjev priznan kot jeden najboljših, zato se tudi tako hitro širi, kot se nobena vrsta panjev ni tako širila. Res je

originalni panj po tem načinu precej drag, bolj priprosto izdelan pa Vas ne bo dosti čez dva gold. stal. Če se bo moglo društvo pogoditi z nekim ljubljanskim mojstrom, ki ima razne parne stroje za izdelovanje lesa, da bi izdelal panje po kolikor mogoče najnižji ceni pa prav natančno, bi se s tem veliko doseglo v čebelarstvu. — Gotovo dosežete tudi z okvirčki 25 × 20 in 25 × 25 cm uspehe, vendar dobro je dobro, a bolje je bolje! — Gosp. J. J. v A (Štajersko): Klišeji za opis dunajskega panja se bodo dali nemudoma v delo in Vaš članek bo mogoče morebiti že v juliju priobčiti, drugače pa vsaj v avgustu. Zdravi!

Na znanje dotičnim.

Neradi in s težkim srcem naznanimo onim lanskim č. udom, ki za letos niso udnine plačali, da jim bomo morali z današnjo številko „Čebelarja“ ostaviti, ako ne pošljejo do 5. julija (tega dne izide 7. šte.) svojega „obulusa“. Res je včasih trda za jeden cel goldinar, posebno če so včasih čebelarske letine, ko čebelar niti enega goldinarja ne pričebelari, obratno jih še nekaj zapita, vendar naj vsak blagoizvoli pomisliti, da lansko društveno leto tudi ni bilo ugodno. Društvo se sicer lepo razvija, kot v najboljši legi na novo zasajeni vinograd, in Bog nam ni poslal ne slane, ne toče, a prizanesel nam ni sè strelo, ki je udarila v društveno blagajno. Pa čeravno so izginili oni stotaki, — ki se pa še lahko vrnejo, vsaj tako je dotični obljubil, — to ne boli oskrbovalca našega vinograda tako, kot bi ga bolelo, če bi moral v svojo veliko žalost videti, da se hočejo nekatere trte posušiti. In res nekatere trte kar mižé in če ja okoli Kresa ne oživé, bo vedel podpisani oskrbovalec, kaj mu je storiti. Odbor, ta oskrbovalec, prilije toraj danes prav k srčni korenini dotičnih prvi, a ob jednom tudi zadnji opomin z zaupanjem, da ne zamanj.

Ob sklepu leta pa bodete, častiti udje, v imeniku šteli, koliko nas je. Da nas je že zdaj veliko, Vam z veseljem naznanja Vaš **Odbor.**

➡ Kranjske panje ➡

po meri Gerstungovega medišta, iz 2 cm debelega lesa, znotraj pooblane, s 15 povoščenimi in pritrjenimi satniki, pokrov in zadnja končnica z vijaki pritrjena, po 1 gld. 20 kr. s 15 okvirji po 1 gld. 50 kr.

➡ Deščice ➡

za okvirje, 6 mm debele in 25 mm široke, 65 m franko za 1 gld. Deščice, natančno prirezane za 50 Gerstungovih celih okvirjev franko za 1 gld 50 kr, ali za 70 Gerstungovih polokvirjev za 1 gld. 50 kr. **Gerstungove panje po 2 gld. 90 kr.** — **Umetno satovje**, garantirano iz pristnega čebelnega voska po **2 gld. 20 kr.** kilogram razpošilja

Ivan Bilc, čebelar v Pirski Bistrici.

Udnina (1 gld) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.